

တူဒေးစာအုပ်တိုက်

၂၄နှစ်

မှာ

အောင်မြင်သူ

John Lee

တူဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့

Great by

24

ထုတ်ဝေသူအမှာ

တကယ်တော့ 'အောင်မြင်မှု' ဟူသည် မိမိအိတ် ကပ်ထဲကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာမည့် အရာ မဟုတ်ပါ။ 'အောင်မြင်မှု' သည် ဝေးကွာလွန်းသော အရပ်တွင်ရှိနေသည်လည်း မဟုတ်...။ လှမ်း၍ မမီ သော အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာတွင် ရောက်နေသည်လည်း မဟုတ် ...။ မိမိမြင်တတ်လျှင်၊ မိမိ အမိအရ ဖမ်းဆုပ် နိုင်လျှင် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရှိနေတတ်သည့် အရာမျိုးဟု ဆိုချင်ပါသည်။ သို့သော် မြင်တတ် ကြည့် တတ်ဖို့၊ လက်ထဲရောက်အောင် ဖမ်းဆုပ်ရဲဖို့အတွက် ကတော့ မိမိထံတွင် အရည်အချင်းများ ပြည့်မီနေရပါ မည်။

ထိုကဲ့သို့သော အရည်အချင်းမျိုး ရှိသူဟု ပြော နိုင်လောက်သည့် မလေးရှားနိုင်ငံသား John Lee သည် အသက်ပင် ငယ်ရွယ်သော်လည်း အောင်မြင်သော လုပ်ငန်းကို ထူထောင်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခု တူဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့ ဘာသာပြန်ဆိုထားသည့် John Lee ၏ Great by 24 စာအုပ်တွင် လုပ်ငန်းရေးရာနှင့် ပတ်သက်သည့် နည်းပရိယာယ်များ၊ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်များ၊ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများ ကို မျှဝေထားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နှင့် အောင်မြင်မှု လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်ရှိလိုသည့် လူငယ်များ အားကျအတုယူစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် စီစဉ် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ဘာသာပြန်ဆိုရာတွင် ကူညီ ဖတ်ရှု တည်းဖြတ်ပေးသော ဒေါက်တာခင်စန်းရီ၊ ဒုတိယ ပါမောက္ခချုပ်၊ ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

*

မိတ်ဆက်

မလေးရှားနိုင်ငံသား John Lee ဟာ အသက် ၂၀ ကျော် အရွယ်မှာ အလုပ်အကိုင်စီးပွားရေး အောင်မြင်နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ John Lee ဟာ မလေးရှားနိုင်ငံမှာ အထင် ကရကြီးတစ်ခုဖြစ်လာတဲ့ ဘာသာပြန်လုပ်ငန်း Epsilon Translation Company ကို တည်ထောင်သူဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တုန်းမှာ တက္ကသိုလ်အဆောင်က သူ့ရဲ့အခန်း လေးမှာ မလေးရှားငွေ ရင်းဂစ် ၂၀ နဲ့ သူ့ရဲ့ဘာသာ ပြန်လုပ်ငန်းကို စတင်ခဲ့ပြီး ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ နဲ့ ဆရာတွေအတွက် ဘာသာပြန်အလုပ် လက်ခံလုပ်ကိုင် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကျော်ကာလ က ကိစ္စဖြစ်ပြီး လက်ရှိမှာတော့ သူ့ရဲ့ရုံးခန်းကို ကွာလာ လမ်ပူရဲ့အချက်အချာကျတဲ့နေရာမှာ ဖွင့်လှစ်နိုင်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ John Lee နဲ့ သူ့ရဲ့ ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းအကြောင်း ဆောင်းပါးကို ၂၀၀၄ ခုနှစ်က ပြည်တွင်းအင်္ဂလိပ် သတင်း စာမှာ သတင်းစာမျက်နှာပြည့် ဖော်ပြတာ အပါအဝင် လေးကြိမ်ရေးသားဖော်ပြခံရပါတယ်။

John Lee ရဲ့ရုံးချုပ်ဟာ မလေးရှားနိုင်ငံ ဆာရာ ဝပ် ပြည်နယ်၊ မြို့တော် ကူချင်းမှာရှိပြီး ရုံးခွဲနှစ်ခုကိုတော့ ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာနဲ့ နာဂါဆာကီမှာ ဖွင့်ထားပါတယ်။ John Lee ကိုယ်တိုင် စာလုံးရေ ၁၅ သန်းကို မလေး ဘာသာကနေ တခြားဘာသာတွေကို ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး အလုပ် အပ်သူတွေကတော့ နိုင်ငံပေါင်း ၄၀ ကျော်မှာ ရှိပါတယ်။ သူ့ကုမ္ပဏီရဲ့ ဘာသာပြန်အလုပ်တွေထဲမှာ ကော်စတာရီ ကာက ဂိမ်းတွေ၊ နော်ဝေက ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေ၊ သီရိလင်္ကာက ကျောင်းဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာတွေအပြင် အင်္ဂလိပ်တစ်ဦးက ထိုင်းအမျိုးသမီးကိုပေးတဲ့

ရည်းစား စာတွေ၊ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဆားဗီးယားမိတ်ဆွေကြား ဆက် သွယ်တဲ့စာတွေ ပါဝင်ပါတယ်။ စကားပြန်လုပ်ငန်းကို လေဆိပ်တွေနဲ့ ဥရောပမှာရှိတဲ့ နာမည်ကြီးအဖွဲ့အစည်း တွေအတွက် လုပ်ပေးရပြီး အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသ အတွက် နှစ်ရှည်လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ မလေးရှား နိုင်ငံဖောက်သည်တွေထဲမှာတော့ ဘဏ်လုပ်ငန်းတွေ၊ အလှကုန်လုပ်ငန်းတွေ၊ ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းနဲ့ ကုမ္ပဏီ ကြီးတွေ ပါဝင်ပါတယ်။

လုပ်ငန်းချဲ့ထွင်ဖို့အတွက် John Lee ဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက နေရာအတော်များများ၊ ဥရောပ မှာ ဗာတီကန်မြို့အပါအဝင် ရောမ၊ ဘာစီလိုနာ၊ ဖလော်ရီဒါနဲ့ ဗင်းနစ်မြို့တွေ၊ ဩစတြေးလျနဲ့ ဂျပန်မှာရှိတဲ့ မြို့တွေကို ခြေဆန့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ရေးသားနေချိန် အတွင်းမှာတော့ လန်ဒန်၊ ရှန်ဟိုင်း၊ ပါ့ခ်၊ ဂျီနီဗာ၊ ဆိုးလ်နဲ့ ဩစတြေးလျက အစည်းအဝေးတွေ၊ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ကွန်ဖရင့်တွေအတွက် ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပေး ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အချိန်ရတဲ့အခါ John Lee ကိုယ်တိုင် မလေးရှားအထက်တန်းကျောင်းသားတွေကို သမိုင်း သင် ပေးပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကို သင်္ချာဘာသာ သင်ပေးပါတယ်။ စာသင်တဲ့အလုပ်နဲ့ ပညာဖြန့်ဝေရတဲ့ အလုပ်တွေဟာ သူ့အတွက် အမှန်တကယ် စိတ်ဝင်စား စရာတွေပါပဲ။

သူဟာ ဒီအခြေအနေရောက်ဖို့ အခက်အခဲ တော်တော်များများကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတာ ပါ။ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဝေဖန်မှုတွေ၊ အလုပ်အကိုင် အဆင် မပြေမှုတွေ၊ ငွေကြေးအဆင်မပြေမှုနဲ့ ဘဏ်ချေးငွေရဖို့ လုံးပန်းရတဲ့အချိန်တွေ၊ ကြွေးဆပ်ဖို့ကိစ္စတွေ အမျိုးမျိုးကြုံ ခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ရှေ့ဆက်သွား ဖို့ဆန္ဒနဲ့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာမယ်ဆိုတဲ့ ခိုင်မာတဲ့ ယုံကြည်မှု ရှိပါတယ်။

John Lee ဟာ ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ Great By 24 ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ် မှာတော့ အသက် ၂၅ နှစ် မတိုင်ခင်

အောင်မြင်ကြီးပွား လိုတဲ့ စွန့်ဦးတီထွင်သူတို့အတွက် ကိုယ်တွေ့မဟာဗျူဟာ တွေ
ရေးသားဖော်ပြထားပါတယ်။ မလေးရှားနိုင်ငံရဲ့ နံပါတ်တစ်
ငွေကြေးနှင့်ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာရေးသားသူနဲ့ ဟောပြောသူ Azizi Ali က "John Lee
ဟာ ဒီစာအုပ် ကို လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ လောက်က ရေးခဲ့ဖို့ကောင်းပါ တယ်။ ဒါဆို
ကျွန်တော်ရဲ့ အချိန်နဲ့အင်အားတွေ တော် တော်လေးသက်သာသွားနိုင်ပါတယ်။
ဒါ့ထက်အရေးကြီး တာကတော့ ဒီထက် ငွေများများကို မြန်မြန်ရှာနိုင်ခဲ့မှာပဲ" လို့
ဆိုပါတယ်။

သူ့စာအုပ်ဟာ မလေးရှားစာပေ ငွေရှာနည်း မဟာဗျူဟာကဏ္ဍမှာ
အရောင်းရဆုံးစာရင်းဝင်ပါတယ်။ သူ့စာအုပ်မှာ အသက်ငယ်တာဟာ
ငွေရှာဖို့အတွက် အဟန့်အတားမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ထောက်ပြထားပါ တယ်။
ဒီစာအုပ်ဟာ သူ့အကြောင်းကို ရေးထားပေမယ့် စာဖတ်သူကိုယ်တိုင်
စတင်လုပ်ဆောင်ဖို့ တိုက်တွန်းထား တာပါ။ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေအဖို့
ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်အချိန်မှာ လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားတဲ့အခါ အသက် ၂၅
နှစ် မတိုင်ခင် လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား။ မလေးရှားငွေရင်းဂစ် ၂၀ နဲ့ လုပ်ငန်းစပြီး
လေးနှစ်အတွင်း နိုင်ငံတကာမှာ Epsilon Translation ကို ကြော်ငြာ နိုင်တဲ့အထိ
ဖြစ်လာအောင် John Lee ဟာ သူ့ရဲ့ ယုံကြည် မှု၊ စိတ်ဓာတ်၊ ဇွဲလုံ့လအပြင်
လုပ်နည်းကိုင်နည်းတွေကို သူ့စာအုပ်ထဲမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

သူက သောက်စရာတစ်ခုခုကိုယူ၊ ထိုင်၊ ပြီး သူ့စာ အုပ်ကို ဖတ်ပါတဲ့။

*

အခန်း (၁)

စာမေးပွဲတွေချည်း သက်သက် မဟုတ်၊

သင့်လျော်မည့် အလုပ်ကိုလည်း ရှာ

မည်သည်က လုပ်ရန် သင့်လျော်ကိုက်ညီမည်ကို ရှာဖွေရန် နှင့်
ထိုအရာကို လုပ်ခွင့်သာမည့် အခွင့်အလမ်းအား ဖမ်း ဆုပ်ရန်တို့သည်
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုအတွက်သော့ချက် ဖြစ်သည်။

John Dewey

အမေရိကန်အတွေးအခေါ်ပညာရှင်

ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ တစ်ခုခုမှာတော့ တော်ကြသူတွေချည်းပဲ လို့
ယုံကြည်တယ်။ တကယ်ပါ။ အဓိကအချက်က ဘယ်ကိစ္စမှာတော်တယ် ဆိုတာကို သိ
အောင် လုပ်၊ အဲဒီ အရည်အချင်းကို အသုံးချ၊ ပိုတော်လာ အောင် လုပ်၊ နောက်
အဲဒါနဲ့ ငွေရှာပေတော့။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည် ကိုယ်စီရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
မေးစရာ ရှိတာက ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်စွမ်းရည်ကို ကိုယ်တိုင်သိရဲ့ လား၊ အဲဒီ
စွမ်းရည်ကို အမြင့်ဆုံး ဘယ်လောက်အသုံးချဖူး သလဲ ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ အင်ဂျင်နီယာသင်တန်းနဲ့ ပတ် သက်ရင်
မလေးရှားနိုင်ငံမှာ ဦးဆောင်တက္ကသိုလ် လို့ ဆိုကြတဲ့ Universiti Teknologi
Malaysia မှာ ပညာသင် ခွင့်ရခဲ့တယ်။ လေးနှစ်တာလေ့လာခဲ့ရတဲ့ သင်ခန်းစာ
အများစုနဲ့ အတွေးအခေါ်တွေဟာ ဒီနေ့ 'ကျွန်တော်' ဆိုတဲ့ပုံရိပ်ကို ဖြစ်စေမယ့်
နောက်ခံခြယ်သမှုတွေပဲ။ ဒါပေ မဲ့ ဖြစ်ရပ်လေး နှစ်ခုဟာ သင်တန်းခရီးဆုံးကို

ပြောင်းလဲ စေသလို ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဦးဆောင်စွန့်စားသမား အဖြစ်
ကွဲကွဲပြားပြား ရပ်တည်စေခဲ့တယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်လေး နှစ်ခုစလုံးဟာ
ခက်ခဲလှတဲ့ဘာသာရပ်တွေရဲ့ အမြင့်ဆုံး ရမှတ်တွေနဲ့ မသက်ဆိုင်သလို
စာမေးပွဲတွေနဲ့လည်း မဆက်နွှယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပါဝင်ခဲ့တာက ရိုးရိုးရှင်း ရှင်း
ယှဉ်ပြိုင်မှု နှစ်ခုတည်းရယ်ပါ။

စာသင်နှစ် တတိယနှစ်ရဲ့ ပထမပိုင်း ဆယ်မစ် စတာအစမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက တက္ကသိုလ် တစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့
အင်ဂျင်နီယာပညာဆိုင်ရာ ဝါဏ်စမ်းပပေးဦးပွဲမှာ ကျွန်တော်ဝင်ပြိုင်ဖို့ ဆွယ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု နုတ္တိနဲ့ အနိုင်ရဖို့မဟုတ်ဘဲ
ဝင်ပြိုင်ဖြစ်ရော။ ဒီပွဲကို စီစဉ် သူ ကျေနပ်အောင်ပဲ ဆိုပါတော့။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်အထိ ရောက်ခဲ့တယ်။ မေးခွန်း တွေက လျှပ်စစ်၊ ဓာတု၊
မြို့ပြနဲ့ စီးပွားရေး၊ စာရင်းအင်း၊ ဘူမိဗေဒနဲ့ အထွေထွေဗဟုသုတ အပါအဝင်
အင်ဂျင် နီယာ နယ်ပယ်အသီးသီးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေပါ။ အားလုံးဟာ
သိပ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းတယ်။ နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့်
မေးခွန်းကို ဖြေကြ ရတော့မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော့်အဖွဲ့ ချန်ပီယံဖြစ်ဖို့
လက်တစ်ကမ်းအလိုပေါ့။ အဲဒီ အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို
ဖြေသူက ကျွန်တော်။ မေးခွန်းက 'လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သန်းပေါင်း ၂၂၅ နှစ်တုန်းက
ကမ္ဘာပေါ် မှာ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ တိုက်ကြီး တစ်ဖြည်းဖြည်း
ကွဲထွက်လာရာက ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးပုံစံ ဖြစ်လာတယ်။
အဲဒီ တုန်းက တစ်ခုတည်းသော တိုက်ကြီးရဲ့ အမည်က ...'

အဖြေက Pangaea ပါ။ အဲဒီ ကာလဟာ အရင် က Triassic Period လို့
အသိများတဲ့ Permian Period ဖြစ်ပါတယ်။ Jurassic Park ဆိုတဲ့
နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင် ကားက Jurassic ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ Triassic အပြီး Period ရဲ့
နာမည်ပါပဲ။

ထားပါတော့။ ပြောလက်စကို ဆက်ရရင် အဲဒီ တုန်းက

ရခဲ့တဲ့ဆုငွေထဲက ကျွန်တော်ရခဲ့တာက မလေး ရှားငွေ ရင်းဂစ် ၇၀ တည်းရယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပျော်နေခဲ့တာက တစ်နေ့လုံးလုံး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့တာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်မှာရှိ ပြီးသားဗဟုသုတဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အချည်းနှီး မဖြစ် ဘူး ဆိုတာပဲ။ နံနံ့စပ်စပ် ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့တာဟာ ကျွန်တော့်အသင်းကို အောင်မြင်မှုရစေခဲ့တယ်ဆိုတာ အထင်းသား။

ကျယ်ပြန့်နံ့စပ်တဲ့အသိအမြင်ဟာ ဒုက္ခအိုး ဘယ် တော့မှ မဟုတ်ဘူး။ ရာသက်ပန် အဖိုးတန်ရွှေအိုးပဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော်က စာအုပ်တွေ အမြောက်အမြားဖတ်ခဲ့တဲ့အပြင် အင်တာနက်မှာလည်း တော်တော်များများကို မွေနှောက်နေခဲ့တာ။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတဲ့ နယ်ပယ်စုံကအချက်အလက် ပိုပိုလျှံလျှံတွေဟာ ဘာသာပြန် လုပ်ငန်းအတွက် တစ်စတစ်စ သားရွှေအိုး ထမ်း ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

နှစ်ပတ်-သုံးပတ်ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာလုပ်ငန်း စီမံချက် (Business Plan) ပြိုင်ပွဲတစ်ခု ကျွန်တော် ဝင် ပြိုင်ခဲ့ပြန်တယ်။ ပြိုင်ပွဲနာမည်ကိုက ကျွန်တော့်ကို သူမတူ အောင် စိတ်ဝင်စားစေခဲ့တာပါ။ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အစ ကနေ အကောင်အထည်ဖော်တာ၊ ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်တာ၊ စီမံခန့်ခွဲတာနဲ့ စာရင်းအင်းဆိုင်ရာအထိကို အကျဉ်းချုပ် ရေးရတာ ပါ။ ရိုးရိုးသားသားပြောရရင် အနိုင်ရတဲ့အဖွဲ့ အတွက် ရင်းဂစ်တစ်သောင်းဆိုလို့ ဆုကြေးကိုမျှော်ပြီး ပြိုင်ခဲ့တာ။ အဖွဲ့ဝင်က ငါးယောက်ဆိုတော့ ကျွန်တော့် အဖွဲ့အနိုင်ရရင် ကျွန်တော် နှစ်ထောင်ရမယ်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တုန်းက ဆိုတော့ အဲဒီ လောက်ငွေက သုံးမကုန်သ လောက်ကို များတာကိုး။

အဲဒီ အချိန် တက္ကသိုလ်ရဲ့ ညတွေ၊ နေ့တွေကို ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရဖို့ ဆိုတဲ့ တစ်ခုတည်းသောကိစ္စကြီးမှာပဲ အကြီးအကျယ်လုံ့လစိုက်ထုတ်သုံးခဲ့ပါတယ်။

လက်ရှိ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုအကြောင်းတွေ၊ ငွေကြေးကို
စွန့်စားရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြသူတွေရဲ့ အရေးပါတဲ့ အခန်းကဏ္ဍတွေ၊
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ပတ်သက်တာ တွေကို အင်တာနက်ထဲမှာ အမြောက်အမြား
မွေ့နှောက် ရှာဖွေ၊ ဖတ်ရှုခဲ့ပါတယ်။ နောက် ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်တဲ့ နည်းဗျူဟာတွေ၊
ဈေးကွက်ဖန်တီးတာနဲ့ လူ့အရင်းအမြစ် စီမံခန့်ခွဲမှုအကြောင်းတွေကို
စာအုပ်စာတမ်းတွေမှာ ရှာဖွေမှတ်သားရပါတယ်။ Cash Flow တို့၊ P&L တို့၊ Balance
Sheet တို့လိုအရိုးဆုံးနဲ့အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စ တွေကိုလည်း ပြန်နွှေးရပါတယ်။
တွေ့နေကျ အင်ဂျင်နီယာသုံး ဆားကစ်တွေ၊ ထရန်စစ္စတာတွေနဲ့ အတော်ဝေး
ကွာတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုပါပဲ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်လလောက်အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ Business Plan ကို
တင်ခဲ့ပါတယ်။ ကြိုးမဲ့အင်တာနက် ဆက်သွယ်မှုတွေအတွက် one stop solution
ဖြစ်ဖို့ ဆိုတဲ့ အိုင်ဒီယာပါ။ မလေးရှားမှာရှိတဲ့ ကြိုးမဲ့အင်တာနက်၊ ဒါမှ မဟုတ် Wi-Fi
Provider တွေ အားလုံးကို ချိတ်ဆက်မယ့် Hub တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟာ နောက် ဆုံးအဆင့် ပြိုင်ရမယ့် ဆန်ခါတင်စာရင်းမှာ ပါလာပါ
တယ်။ အဲဒီ အဆင့်မှာ ဒီလုပ်ငန်းဟာ အောင်မြင်နိုင်ခြေ ရှိတဲ့၊
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသင့်တဲ့လုပ်ငန်း ဆိုတာကို ဒိုင်အဖွဲ့ ရှေ့မှာ တင်ပြ ရတာ ပါ။

ဒီတစ်ပွဲမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆုကြေးထဲက ရင်းဂစ်
ငါးထောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့ လုံး ဟောင်ကောင်ကို ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ
ပြိုင်ပွဲမှာ တာဝန်ယူခဲ့တဲ့ အကဲဖြတ်ဒိုင်တွေနဲ့ ပါမောက္ခတွေက Multi-media
University Melaka ရဲ့ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာ စီစဉ်ကျင်းပမယ့်
နိုင်ငံတော်အဆင့် Business Plan ပြိုင်ပွဲမှာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်တွန်း
ခဲ့တယ်။

အဲဒီ ပြိုင်ပွဲကျင်းပတဲ့အချိန်မှာ ဘာသာပြန်ဆိုမှု ဝန်ဆောင်မှုနယ်ပယ်ထဲ
ကျွန်တော် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် ခဲ့တာ ခြောက်လရှိနေခဲ့ပြီ။ ဒီလုပ်ငန်းအတွက်

Niche Market ကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့အချိန်ထက် တစ်နှစ်စော ပြီး
ဇွန်လကတည်းက လုပ်ငန်းစတင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအတွက်
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ကျွန် တော် ဘာသာပြန်ပေးခဲ့ရာက ဒီအလုပ်မှာ ကျွန်တော်
ကျွမ်းတယ်ဆိုတာကို သတိပြုမိခဲ့တာပါ။ ကျောင်းတုန်းက ဆိုရင် မလေးဘာသာမှာ
ကျွန်တော် တော်တော်ထူးချွန် တယ်။ ဂန္ထဝင် လို့ ဆိုရလောက်တဲ့ စာစီစာကုံးတွေ
ကျွန်တော်ရေးခဲ့တယ်။ ပြိုင်ဘက်ကင်းပဲ။ ကျွန်တော်က ဘာသာစကားကို
နှစ်သက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့စွမ်းရည် SPM စာမေးပွဲကို အထောက်အကူပေးခဲ့တယ်။
အဲဒီ ဗီဇပါရမီစွမ်းအားကို ကျွန်တော် သုံးနှစ်တာ မေ့လျော့မိ ခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ကျမှ
ပြန်သတိပြုမိခဲ့တာ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ကျွန်တော့် ပါရမီစွမ်းကို အသုံးချရမယ်။
လူတိုင်း ဟာ တစ်စုံတစ်ခုမှာတော့ တော်ကြစမြဲပါ။ ကျွန်တော် တော်တာက
ဘာသာစကား။ ဒီစွမ်းရည်ကို အသုံးပြုပြီး ငွေရှာဖို့၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု
ဖန်တီးဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

လုပ်ငန်းစတော့လည်း တခြားလုပ်ငန်းအများစု လိုပဲ
ခပ်ဖြည်းဖြည်းစခဲ့တာပါ။ လက်ကမ်းကြော်ငြာတွေ ဖြန့်၊ တက္ကသိုလ်ထဲက
ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ ကြော်ငြာတွေ ကပ်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကြိုးစားမှုအတွက်
ဦးဆုံးတုံ့ပြန်မှုကို သီတင်းပတ် နှစ်ပတ်အကြာမှာ ရရှိခဲ့တယ်။ ပညာရေး
ဆိုင်ရာသီအိုရီတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဘာသာပြန်ပေးဖို့ပေါ့။
ရမှာက ရင်းဂစ် နှစ်ရာ။ ဒုတိယ မြောက် အလုပ်အပ်သူ၊ တတိယမြောက်
အလုပ်အပ်သူ တွေ ရလာခဲ့တယ်။ နောက် ... ကျွန်တော် မရေတွက် နိုင်တော့ဘူး။
အလုပ်အပ်တဲ့သူတွေ နေ့စဉ်ရှိလာတယ်။ သူတို့တွေ များလာလေ ကျွန်တော်လည်း
ဝင်ငွေတိုးလာ လေပေါ့။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ခရစ္စမတ်အားလပ်ရက်မှာ ကျွန်
တော့်အမေနဲ့ ကျွန်တော့် ညီအစ်ကိုတွေကို ငွေလုံလုံ လောက်လောက်
ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဂုဏ်ယူဖွယ်ကာလ တစ်ခုပါပဲ။
ကျွန်တော့်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးက ကူ ချင်း (Kuching) မြို့ကလွဲပြီး ဘယ်မှ

ခရီးမသွားဖူးကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီ လို သွားနိုင်ဖို့ဆိုရင် နှစ်
အတန်ကြာငွေစုရမှာမို့ပါ။ ဆယ်ရက်ကြာ ခရီးစဉ်မှာ Genting အပါအဝင်
ကွာလာလမ်ပူမြို့က စိတ်ဝင်စား စရာ နေရာအားလုံးကို သူတို့သွားခဲ့ကြတယ်။
မလက္ကာ ရေလက်ကြားကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သွားခဲ့တယ်။ ဒီခရီး စဉ်ဟာ
သူတို့အတွက် မျက်စိပွင့်စေတဲ့၊ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှား စေတဲ့ ခရီးစဉ် ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်စတစ်စကြီးပြင်းလာတဲ့ကလေးတစ် ယောက် အနေနဲ့
ကျွန်တော်ဟာ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း ပညာရှင်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း
အာကာသယာဉ်မှူး ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သံစုံတီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်၊
လေယာဉ်မှူး၊ ဆရာဝန် ... ကျွန်တော်က ဒိုင်နိုဆောတွေ၊ ဂြိုဟ်တွေ၊
ကြယ်တာရာတွေ၊ လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ ဆေးဝါး အကြောင်း တွေ
ရေးထားတဲ့စာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့တယ်။ Sarawak Symphony Orchestra
မှာလည်း ပါဝင်ခဲ့ တယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် လေယာဉ်မှူး လုပ်ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်ဂျင်နီယာအတတ်ပညာကို လိုက်စားခဲ့တယ်။ အဲဒီ လမ်းမှာ
သုံးနှစ်တာ လျှောက်ခဲ့ အပြီးမှာ အင်ဂျင်နီယာပညာရပ်ဆိုတာ လားလားမှ
ကျွန်တော့်အရာမဟုတ်၊ ဘာသာစကားကသာ 'ကျွန် တော့်အရာ' ဆိုတာ ကျွန်တော်
သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။

ဘဝဆိုတာဟာ ဆန်းသစ်ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့
ခရီးရှည်တစ်ခုပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗီဇ ပါရမီ၊ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ စွမ်းရည်တွေကို
စောစောတွေ့ရှိ လေ၊ အဲဒီ အရာတွေကို အောင်မြင်မှုအဖြစ် မြန်မြန်
ပြောင်းလဲပစ်နိုင်လေပဲ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးတွေထဲက
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်မှာ ဖော်ပြထား တာကို ပြန်ရေးပြပါမယ်။

'သံစုံတီးဝိုင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၊
လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ခဲ့သူ၊ တက္ကသိုလ်မှာ ကွန်ပျူတာနဲ့
လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ်ကို လိုက်စားခဲ့သူ၊ ဂီတဘက်မှာ အလွန်ထူး ချွန်တဲ့

ကျောင်းသား သူညီ ဟာ ကျောင်းမပြီးခင်မှာ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်ထဲ
ဘာသာဗေဒစွမ်းရည်နဲ့ ဘယ်လိုများ ရောက်သွားခဲ့ပါလိမ့်' တဲ့။

ဒါဆို အင်ဂျင်နီယာအတတ်ပညာအခြေခံဟာ အချိန်နဲ့ငွေကို
အလဟဿဖြစ်စေခဲ့သလား။ အချည်းနှီး ဖြစ်စေခဲ့တာတော့ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်တော် ပိုင် ဆိုင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီ ဗဟုသုတပညာရပ်ဟာ အင်ဂျင်နီယာ
အတတ်ပညာဆိုင်ရာ လက်စွဲစာစောင်တွေကို ဘာသာ ပြန်ဆိုရာမှာ ခိုင်မာတဲ့
အခြေခံအုတ်မြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အခုချိန်မှာ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်
ထဲမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အင်ဂျင်နီယာ အတတ်ပညာကတော့ အချိန်ပြည့်
ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းမှာ တစ်သားတည်းပါပဲ။

YTL Corporation Berhad u Tan Sri Datuk Francis Yeah ဆိုသူ
ပြောတဲ့စကားကို အမှတ်ရမိတယ်။

ခင်ဗျားဟာ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို အင်ဂျင်နီယာပညာ
မတတ်အောင် ဟန့်တားနိုင်ပေ မယ့် လူတစ်ယောက်ယောက်ဆီက (ရှိနှင့်ပြီးသား)
အင်ဂျင်နီယာပညာကိုတော့ ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်မှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကို
ဗီဇသိစိတ်ရယ်၊ တက္ကသိုလ်ကလေးကျင့်ပေးခဲ့တဲ့ စနစ်တကျ လုပ် ဆောင်မှုရယ်တို့နဲ့
အကောင်အထည်ဖော် ဆောင် ရွက်တယ်လို့ ယူဆလက်ခံတာ ကြိုက်တယ်။

နောက် ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတာတစ် ခုက
ဘာသာပြန်တဲ့အလုပ်ကရတဲ့ ကြိုးကြားကြိုးကြား ဝင်ငွေဟာ
စီးပွားလုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် သေသေချာချာ လုပ်မယ်ဆိုရင် ပုံမှန်ဝင်ငွေ
ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဆိုတာပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်းသွင်းပြီး မသွားဖူးခဲ့တဲ့လမ်းကို
ကျွန် တော် လျှောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကြောက်ခဲ့သလား မေးရင် ကြောက်ခဲ့ပါတယ်လို့ပဲ
ဖြေရမှာပါ။ စိတ်လည်း လှုပ်ရှား စိုးရွံ့ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီ စိုးရွံ့မှုတွေကို
ယုံကြည်မှုနဲ့ကျော်လွှားခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော် တက်တက်ကြွကြွနေခဲ့တယ်။ ရှေ့ရေး
မျှော်မှန်းချက်တွေကို ချမှတ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ အလုပ် မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ

အားစိုက်နှစ်မြုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ တက် တက်ကြွကြွဖြစ်အောင်
ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာကို ဒီစာ အုပ်မှာ အခန်းတစ်ခုအနေနဲ့
ရှင်းလင်းဖော်ပြထားပါ တယ်။ ရှေ့ရေးမျှော်မှန်းချက် အရေးပါပုံကိုလည်း နောက်
ထပ် အခန်းတစ်ခုအနေနဲ့ ဖော်ပြထားပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ Business Plan ပြိုင်ပွဲက ရလာ တဲ့
အတွေ့အကြုံဗဟုသုတအားလုံးနီးပါးကို လက်တွေ့ အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။
ပြိုင်ပွဲတုန်းက သိခဲ့တဲ့ ပါမောက္ခ တွေဟာ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့ဖို့
အဆက်အသွယ် တွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တာတွေကို
ပိုပြီးလေ့လာခဲ့သလို ဆက်သွယ်မှုကွန်ရက်တွေကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ ချန်ပီယံဖြစ် စေခဲ့တဲ့ Melaka
ပြိုင်ပွဲအကြောင်းကို ပြန်ပြောရရင် အဲဒီ ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခိုင်မာတဲ့အစီအစဉ်နဲ့
အသိ အမှတ်ပြုဖွယ်ရာ ပြောဆိုတင်ပြမှုရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အဖွဲ့အဖြစ်
ထင်ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အလှည့် ရောက်ဖို့ စောင့်နေကြတုန်းမှာ
စာမေးပွဲနောက်ဆုံး မေးခွန်းလွှာတွေအကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်လေတောင်
မပြောဖြစ်ကြပါဘူး။ အဲဒီ အချိန်က နောက်ဆုံး စာမေးပွဲ ဖြေချိန်ပါ။ ပြိုင်ပွဲက
စာမေးပွဲရက်တွေထဲမှာ။ ကျွန်တော် တို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ပြီး
အေးအေးဆေးဆေး၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ ယုံကြည်မှုရှိရှိ နေခဲ့ပါတယ်။ အကဲ
ဖြတ်ခိုင်တွေက မလေးရှားမှာရှိတဲ့ ငွေကြေးစွန့်စား ရင်းနှီး
မြှုပ်နှံတဲ့လုပ်ငန်းအုပ်စုတွေထဲက ဦးဆောင်အရာရှိတွေ ပါ။ နောင်တစ်ချိန်မှာ
ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းအတွက် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုရှာဖို့ အစပျိုးနိုင်ခဲ့တဲ့ ပြိုင်ပွဲလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ နေ့မနက်မှာ ကျွန်တော်တို့ Melaka ကို သွားခဲ့တယ်၊
ပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့တယ်၊ နေ့လယ်မှာ ဆုရခဲ့တယ်။ Skudai ကို ဆုကြေးငွေ
ရင်းဂစ်ငါးထောင်နဲ့အတူ ညရုစ် နာရီမှာ ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး

ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ နောက်တစ်နေ့ စာမေးပွဲဖြေ ဖို့အတွက် စာပြန်နွေးဖို့လည်း ကျွန်တော်တို့ အချိန်ရနေ သေးတယ်။

ကဲ ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝဆိုတာ ဘာသာရပ်တွေကို ကျက်မှတ်ဖို့နဲ့ စာမေးပွဲဖြေဖို့တင် မဟုတ်ဘူး။ စာကျက်ဖို့နဲ့ စာမေးပွဲဖြေဖို့ဆိုတဲ့ ခံယူချက် ရှိနေရင် အဲဒီ ခံယူချက်က လွတ်မြောက်ဖို့လိုတယ်။ အမြန် အလွတ် ရုန်းတော့။ ထိပ်ဆုံးအဆင့် Grade တွေ ဆိုတာ ဟာ နောင်လာမယ့်ကမ္ဘာကြီးမှာ ကျင်လည်နိုင်ဖို့ သေချာ တဲ့အာမခံချက်တစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတော်တော် များများက ကျွန်တော်တို့ Business Plan ပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင် တာဟာ အချိန်ဖြုန်းတာ လို့ ပြောခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် တို့ဟာ အင်ဂျင်နီယာတွေဖြစ်ဖို့ လေ့ကျင့်ထားကြတာ ဖြစ်လို့ ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒီအယူအဆ ဟာ ဘယ်လောက်များ မှားလိုက်သလဲ။ ဒီဂရီတွေ၊ ဘွဲ့တွေ ဆိုတဲ့ ဘောင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကန့်သတ်ထားလိုက် တာဟာ မှန်ကန်တဲ့ အယူအဆတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ နောက် ဆုံး ကျွန်တော်တို့အနိုင်ရခဲ့တယ်လေ။ နောက်ဆုံးစာမေး ပွဲရက်အတွင်းမှာ ဒီလိုပြိုင်ပွဲမျိုး ဝင်ပြိုင်တာဟာ ကိုယ့် ပညာရေး ကိုယ်သတ်တာလို့ ပြောခဲ့သူတွေဟာမှားတယ် လို့ ကျွန်တော် သုံးသပ်တယ်။အဲဒီ စာမေးပွဲမှာ ကျွန်တော် တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဘယ်မေးခွန်းလွှာမှာမှ 'မထိ' ခဲ့ကြဘူး။ ဘာသာရပ်တိုင်းမှာတော့ 'A' မရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ A ရဖို့က တကယ်ရော အရေးကြီးရဲ့လား။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဖွဲ့နဲ့အတူ ဟောင်ကောင် လိုက်မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကွာလာလမ်ပူမှာ အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းအစည်းအဝေးတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ။ အဲဒီ အချိန်က ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။ နိုင်ငံတော်အဆင့် ပြိုင်ပွဲ မတိုင်ခင်မှာကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘာသာပြန်လုပ်ငန်း ကနေ တစ်လရင်းဂစ် ပျမ်းမျှ သုံးထောင်လောက် ဝင်နေ ပြီ။ Melaka မှာ အနိုင်ရပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီ ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းကို ဘဝတစ်သက်တာဝါသနာ၊ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ခိုင်မာတဲ့

အနာဂတ်အတွက် အုတ်မြစ် တစ်ခုအဖြစ် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိခဲ့ပြီ။ စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာစေမယ့် ကိစ္စရပ်တိုင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစေခဲ့တယ်။ တွန်းအားပေးခဲ့ တယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် နောက်ကြောင်းပြန် မလှည့်တော့ဘူး။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ကုမ္ပဏီ ကို တရားဝင်ဖွဲ့စည်းခဲ့တယ်။ မေလရောက်တော့ ကျွန် တော့်ဝင်ငွေဟာ နှစ်ဆတိုးနေပြီ။ ဇူလိုင်လမှာတော့ ကျွန် တော့်ဝင်ငွေဟာ သောင်းဂဏန်းဖြစ်လာတယ်။ ကျွန် တော့်မှာ ဖုန်းပြောရတာ လက်မလည်ဘူး။ အလားအလာ ရှိတဲ့ အလုပ်အပ်သူတွေကို မနားတမ်း ခရီးသွားပြီး တွေ့ ရတယ်။

ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီကို အပြည့်အဝအာရုံစိုက် နိုင်ဖို့အတွက် ပညာရေးကို တစ်လဆိုင်းခဲ့တယ်။ ကဲ ချစ် စွာသောစာဖတ်သူတို့ ... ခုပြောနေတာတွေဟာ စာမေးပွဲတွေ၊ အပျံစာဖွဲ့ မေိန တွေ အကြောင်းချည်း မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျောင်းတွေ၊ တက္ကသိုလ်တွေ၊ အလုပ်ခွင် တွေဟာ ဆန်းသစ်ရှာဖွေမှုအတွက် နေရာတွေပါပဲ။ အဲဒီ နေရာတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်ရှာဖွေနိုင်မယ့်၊ ကိုယ့်ရဲ့ သူမတူတဲ့အရည်အချင်းကို ခွဲခြားသိမြင်နိုင်မယ့်၊ အခွင့်အလမ်းတွေ တွေ့ရှိနိုင်မယ့်နေရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ McDonald's Corporation ကို တည် ထောင်ခဲ့သူ Ray Kroc ဆိုသူပုဂ္ဂိုလ်က ပုံမှန် ကျောင်း ပညာရေးဟာ အရေးပါတဲ့ အားသာချက်တစ်ခု ဖြစ် ပေမယ့် အောင်မြင်မှုအတွက် အာမခံချက်တစ်ခု မဟုတ်သလို အဲဒါ (ပုံမှန် ကျောင်းပညာရေး) ကင်း မဲ့မှုကလည်း နာလန်မထူနိုင်တော့တဲ့ အားနည်းချက် တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်း၊ အလုပ်အကိုင်ဟာ တက္ကသိုလ်မှာ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့တာတွေ၊ ဘွဲ့ဒီဂရီတွေနဲ့ ဆက်နွှယ်ရမယ် ဆိုတဲ့ စံအယူအဆကနေ ကင်းကွာရပါ မယ်။ Jeff Bezos ဆိုသူကို ကြည့်ပါ။ အွန်လိုင်းကနေ စာအုပ်တွေရောင်းနိုင်တဲ့အခွင့်အလမ်းကို သူ တွေ့မြင်ခဲ့ တယ်။ ဒီတော့ Amazon.com ကို သူ တည်ထောင်ခဲ့ တယ်။ သူ့ ကျောင်းသင်ပညာရပ်က

ကွန်ပျူတာသိပ္ပံနဲ့ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာပါ။ စီးပွားရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စ က သူ့ကို မဟန့်တားနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူ အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ သမိုင်းမှတ်တိုင် ထူခဲ့တယ်။
တခြားလမ်းကြောင်းတစ်ခု လျှောက်လှမ်းမှာကို အဲဒီ အယူအဆကြောင့် မရပ်တန့် ပါစေနဲ့။

ကဲ ... ကိုယ့် ကျွမ်းကျင်မှုတွေ၊ ဗီဇပါရမီတွေ၊ စွမ်းရည်ထူးတွေကို စဉ်းစားဖို့အတွက် ခဏအချိန်ယူပါ။ ကိုယ့်ကျွမ်းကျင်မှုတွေကို ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လိုအသုံးပြု ရမယ်ဆိုတာကို သိချင်ရင် ဒီစာကို ဆက်ဖတ်ပါ။ ပြီး ကိုယ့်စွမ်းရည်ထူးကို ဘယ်လိုရှာဖွေရမလဲဆိုတာ စူးစမ်းပါ။ ကိုယ့်စွမ်းရည်ထူးကို တိုးတက်လာအောင် ပြုလုပ်ပါ။

*